

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 2 (dec 1920)

Upprop från Kommunistiska Internationalens Exekutivkomité

till alla arbetare och arbeterskor, till alla som utföra arbete.

Kamrater!

I Petersburg, den röda huvudstaden, har en avskyvärd förbrytelse blivit förövad. Revolutionens heliga stad har blivit skändad genom skott från beväpnade mördare, som skjutit ned sina klass- och partikamrater; sina kamrater i kampen mot den borgerliga världen, liksom vilda djur. Den Kommunistiska Internationalen har blivit överfallen av eländiga dårhushjon, som varit ledda av en nedrig vitgardistisk hand, och en av Internationalens grundläggare, barrikadkämpen Rahja, ligger nu livlös bland sina till evig tystnad bragta vänner, som den ene efter den andra fallit i bakhåll och för mördarkulor.

Mordet på medlemmarna av centralkomitéen för Finlands Kommunistiska Partis och dess värksamma funktionärer är en så oerhörd och onaturlig, en till den grad både ondskefull och dum förbrytelse, att hela de socialistiska, rörelsens historia ej kan uppvisa maken. Det är Kommunistiska Internationalens plikt att över denna förbrytelse uttala den rättvisa domen. Kommunistiska Internationalen uppmanar alla länders proletärer att brännmärka dessa skamlösa uslingar, som höjt sina vapen, icke mot de borgerliga bödlarna, utan mot sina egna kamrater, sina egna bundsförvanter, sina vapenbröder och ledare.

De förrädiskt lönnmördade kamraterna är nästan allesamman arbetare, som genomgått livets hårda skola. Metallarbetaren Rahja, trädgårdsarbetaren *Hyrskymurto*, maskinisten *Lindqvist*, den kvinnliga kontoristen *Savolainen*, bagaren *Viitasaari*, den gamle arbetaren i Lessnervärken *Kettunen* och arbetarsonen *Jokinen*, som från att vara grovarbetare blev skriftställare – dessa är det, som galningarna mördat. De har icke mördat general Mannerheim. De har icke mördat baron Wrangel. De har icke mördat det ungerska proletariatets bödel, amiral Horthy. Nej! De föredrager att krossa huvudet på den 24-åriga stackars flickan Lisa Savolainen. De föredrager att mörda Rahja, som nyss lagt kryckorna åt sidan, sedan hans av finska vitgardistiska kulor genomborrade ben blivit läkta. De föredrog att skjuta till måls på Tredje Internationalens ombud! De föredrog att mörda *arbetare!*

Hur har detta vanvettiga blodsdåd kunnat hända? Hur kunde dessa mördare djärvas besudla den röda fanan och släpa den i smutsen?

Finlands Kommunistiska Parti uppstod efter den finländska revolutionens fruktansvärda nederlag, denna revolution, som söndertrampades av den tyska imperialismens tunga stövlar och stryptes av den oförsonligt hämdgiriga och blodtörstiga finländska bourgeoisin. En stor del av de flyende kamraterna stannade i Ryssland. De revolutionära emigranterna från Finland förstod att skaffa sig talangfulla ledare och lade grund till den finländska kommunismen. Men den främmande omgivningen, de tryckande hågkomsterna från nederlaget, de oundvikliga upplösningselement, som är så vanliga i kretsen av landsflyktiga, utträttade sitt värk. Korruptionen började få insteg bland de finska kommunisterna. Det rägnade anklagelser, misstänkliggörandes, förtal; ett ömsesidigt misstroende begynte hopa sig. Förtalskampanjen antog understundom oerhörda proportioner. Mot den ene av de båda bröderna Rahja, en gammal revolutionär och medlem av centralkomitéen, utslungades den beskyllningen, att han haft för avsikt att spränga i luften den finska militärkursen, andra beskylldes i brev för att undergräva sina kamraters ställning i Finland; andra åter anklagades för att år 1918 ha förrått revolutionen, och andra slutligen beskyllde man för oredliga pänningtransaktioner. Stinkande strömmar av förtal flöt över alla bräddar. Bourgeoisin underblåste denna kampanj. Bourgeoisin hetsade till strid. Bourgeoisin förberedde sitt värk. Den använde sig av alla medel. För de finländska vitgardistiska bödlarna är det ju en stor vinst, om de kan bringa den proletära fronten

att vackla, att spela ut arbetare mot arbetare, att desorganisera, förvirra, förstöra eller nedskjuta de arbetsdugligas led och göra den proletära disciplinen till ett föremål för spott och spe. För dem är det ju så vinstgivande att åderlåta proletariatet. De oerfarna, de unga, halsstarriga, trångsynta, som tror, att de är sanna revolutionärer, låter fresta sig av provokationens lockbete. De beslutar sig för att "rädda" revolutionen och giver i stället denna revolution ett skott mitt i bröstet. De vill "rädda" kommunismen och träffar direkt Kommunistiska Internationalen. De har lyssnat till förtalets röst, alldeles liksom under året 1917 en mängd arbetare satte tro till den smutsiga borgerliga lögnen, att bolsjevikerna var tyska spioner. De trodde sig rensa partiet från provokatörer men spelade själva rollen av provokatörer och förrädare.

Arbetare! Proletärer! Tag er i akt för bourgeoisin. Kamrater! Tag er i akt för dess ränker. Den har ännu tillräckligt med guld. Den har ännu tillräckligt med gift. Den har ännu en mängd nedriga soldenärer, anhängare, förtalare, brandstiftare. I Tyskland har den förstått att bringa Liebknecht och Luxemburg om livet. I Ungern har den mördat Szamuely. I Ryssland har den tagit livet av Uritskij och Wolodarskij. Den har gjort ett attentat mot Lenin genom en socialrevolutionär medborgarinnas hand, som likaledes trodde, att hon "räddade revolutionen". I Moskva har den med hjälp av förslöade "anarkister" bragt de bästa arbetarna om livet, just då Denikin hotade Tula. I Österrike har den försökt giftmörda Bela Kun och hans vänner. Ännu kommer den att göra många försök att hugga huvudet av den internationella kommunismen. Ännu kommer den att göra många försök att utnyttja unga och nya partimedlemmars dumhet och oerfarenhet. Och därför tillropar er den Kommunistiska Internationalen ännu en gång: kamrater, tag er i akt för bourgeoisin!

Kommunistiska Internationalen anför det internationella proletariatets armé i striden. Denna armé kan segra endast på det villkoret, att alla dess nationella underavdelningar – de kommunistiska partierna i sina respektive länder – icke liknar en skock vilda djur, som navsar åt varandra, utan bildar disciplinerade led av målmedvetna kommunistiska proletärer. Revolutionen har icke bruk varken för provokatörer eller slöa idioter, som i god avsikt förråder revolutionen. Den proletära revolutionen behöver insiktsfulla kamrater, som icke biter på bourgeoisins agn och lockbeten; kamrater, som icke har för sig, att den proletära disciplinen är lekvärk, utan vet, att den är livets rama allvar i arbetarnas bistra, stora och förskräckliga kamp mot kapitalet. Sådana män, sådana arbetare är det, som är förenade i den Kommunistiska Internationalen. Och de hör med smärta, avsky och förbittring talas om folk, som vill avgöra tvistigheter inom ett parti genom att rikta revolvern mot en vapenlös kvinnas bröst och mot sina obehäpnade klassbröders huvud. Den som på detta sätt vill avgöra strider och tvister, den som sympatiserar med dylikt, den som godkänner sådana medel, för honom finnes det icke plats i arbetarnas internationella förbund: han skall såsom högförrädare bli utstött ur den kommunistiska gemenskapen. Må de borgerliga tidningarna sjunga lovsånger till hans ära, må de kapitalistiska människöätarna kyssa hans mun. Må Mannerheim, Wrangel och Horthy bestå honom smekningar. *Vår* är han icke, ty han är en fiende till arbetarklassen.

Kamrater! Den Kommunistiska Internationalen sänker sina fanor inför de fallna kämparnas lik! Måtte minnet av dem evigt leva! Måtte deras blod tjäna till lärdom för alla dem, som har ögon att se och öron att höra!

Ned med bourgeoisin, den internationella fördärvbringerskan!
Leve den proletära kampsolidariteten!
Leve det internationella proletariatets seger!

Kommunistiska Internationalens Exekutivkomité.

N. Bucharin (Ryssland). *E. Meyer* (Tyskland). *A. Rudnyansky* (Ungern).
Sekreterare: *M. Kobjetskij*.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)